

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **I. N.**, zastoupená Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 29. 7. 2004 ,č. j. 52 Az 23/2004 - 65,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10.8. 2002, č. j. OAM-3530/VL-16-12-TZ-2002. Tímto rozhodnutím byla podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí, zamítnuta její žádost o udělení azylu a současně rozhodnuto, že se jí neuděluje azyl podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a že se na ni nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Soud v rozsudku vyšel z názoru, že stěžovatelka do České republiky přicestovala přes Polsko, které splňuje podmínky třetí bezpečné země a zejména poukázal na právní úpravu cizinecké problematiky v této zemi a na znění readmisní dohody uzavřené mezi Českou republikou a Polskem.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Konkrétně stěžovatelka namítá, že soud nebyl oprávněn aplikovat polský právní řád na věc projednávanou před českým soudem a už vůbec ne na základě vlastní znalosti, ale jedině dokazováním, přičemž by to měl být žalovaný, koho povinnost prokázání polského práva stíhá. Z dikce § 121 o. s. ř. nelze dovodit, že by český soud nebyl povinen prokazovat cizí právo; naopak, bez ohledu na vlastní znalost tohoto cizího práva, z tohoto ustanovení plyne jen vyloučení z dokazování ohledně předpisů uveřejněných ve Sbírce zákonů České republiky. Právo cizího státu je natolik rozsáhlé, že znalost izolované skupiny právních norem soudem nemůže postačovat ke kvalifikovanému rozhodnutí o právech a povinnostech účastníka řízení na základě polské právní úpravy.

Stěžovatelka poukazuje na to, že soud sám v rozsudku konstatoval nedostatečná skutková zjištění správním orgánem, ovšem uzavřel, že neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. S tímto závěrem nesouhlasí, zejména když z gramatického výkladu § 103 odst. 1 písm. b) vyplývá, že není podstatné, zda vlivem porušení procesních předpisů správním orgánem k nezákonnosti skutečně došlo, ale zda k nezákonnosti, byť jen hypoteticky, dojít mohlo. Žalovaný v daném případě vycházel z neúčinných právních předpisů Polské republiky, tedy v době rozhodování nevěděl, jaké je platné polské právo. Není rozhodné, že ve skutečnosti bylo pro účastníka řízení příznivější, rozhodné je, že správní orgán se dovolával práva neplatného. Mimo to je i nadále sporné, zda skutečně platná právní úprava pro stěžovatelku je či není příznivější, neboť o něm dokazování vedeno nebylo. Z těchto důvodů měl soud rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Dále stěžovatelka upozorňuje na závažnou vadu rozhodnutí žalovaného znamenající porušení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Rozhodnutí nemá náležitosti stanovené v § 46 a § 47 správního řádu, neboť není podepsáno osobou k tomu oprávněnou. Nedostatek podpisu není opravitelnou chybou a nemůže být nahrazen podpisem osoby jiné, blíže neidentifikovatelné. Správní řád na rozdíl od občanského soudního řádu vyžaduje doručení originálu rozhodnutí, tedy se všemi náležitostmi. Rozhodnutí nepodepsané je rozhodnutím nicotným a tím byl soud povinen se zabývat bez ohledu na žalobní námitky. Za dostatečné nelze považovat ani pokud je řádně podepsané rozhodnutí založeno ve správním spise. Projev vůle správního orgánu vůči účastníkovi je naplněn právě tím, že je mu doručeno řádné rozhodnutí, jinak je narušena jeho právní jistota. Důsledkem doručení stejnopisu podepsaného blíže neidentifikovatelnou osobou „za správnost“ pak je pochybnost o tom, kdo ve věci rozhodoval a zda to nebyla osoba, vůči níž by stěžovatelka mohla vznést námitku podjatosti, např. tehdy, pokud by tatáž osoba v dalším řízení rozhodovala jako soudce. Přitom není nutné, aby k naplnění této obavy skutečně došlo. Stálé a opakované porušování zákona žalovaným narušuje vnímání České republiky jako právního státu.

Stěžovatelka je dále přesvědčena o tom, že napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno podepsanou osobou v azylovém středisku, nikoliv v Praze, jak je v záhlaví rozhodnutí uvedeno. Časový odstup mezi vydáním rozhodnutí a jeho předáním stěžovatelce v azylovém středisku je natolik malé, že je vyloučeno, aby rozhodnutí bylo z azylového tábora doručeno k podpisu do Prahy řediteli odboru azylové a migrační politiky a zase vráceno na azylové středisko. Tomu nasvědčuje skutečnost, že rozhodnutí jsou vždy účastníkům doručována jen s podpisem za správnost a pouze rozhodnutí ve spise založená jsou opatřena podpisem oprávněné osoby. Z toho plyne, že ve chvíli, kdy je rozhodnutí doručeno účastníkovi,

není ještě podepsáno osobou k tomu oprávněnou, a je tedy vydáno bez jejího vědomí. Ani za situace elektronického doručování není pochybnost odstraněna, neboť spis v době doručení rozhodnutí účastníkovi je v azylovém táboře. I z toho důvodu považuje stěžovatelka rozhodnutí žalovaného za nicotné, a tuto nicotnost nelze zhojit následným zasláním spisu do Prahy k doplnění rozhodnutí podepsaného oprávněnou osobou.

Krajský soud ke zřejmé nicotnosti nepřihlížel, proto je třeba napadený rozsudek považovat za nepřezkoumatelný. Z těchto důvodů navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Současně žádá o přiznání odkladného účinku.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti především poukázal na skutečnost, že stěžovatelka ve správním řízení ničeho nenamítala proti posouzení Polska jako třetí bezpečné země a tudíž nemůže vytýkat vady skutkových zjištění správního orgánu v tomto ohledu, a také to v žalobě neučinila. Stejně tak v řízení před soudem nezmínila tvrzené nedostatky podpisu rozhodnutí a nedala tak soudu možnost se s tímto tvrzením vypořádat. Upozorňuje, že žádost stěžovatelky byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, ve vztahu k tomuto rozhodnutí bylo zjištění skutkového stavu dostatečné. Navrhuje proto zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Prvotní námitkou je námitka nicotnosti rozhodnutí žalovaného, ke které měl podle stěžovatelky krajský soud přihlížet z moci úřední, tedy bez ohledu na to, že nebyla namítána žalobou. Při důvodnosti této kasační námitky by se ostatní námitky staly bezpředmětnými. K nicotnosti skutečně musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlížet i bez návrhu, a jsou-li zjištěny vady nicotnost vyvolávající, musí tuto nicotnost rozsudkem vyslovit.

Není-li ovšem nicotnost namítána žalobou, musí být ze spisu zřejmá. Soud není povinen důvody nicotnosti vyhledávat, není povinen provádět dokazování k tomu, zda rozhodnutí zjevně bezvadné, netrpí vadami, pro které by mohlo být shledáno nicotným. V daném případě je nicotnost stěžovatelkou spatřována v nedostatku podpisu rozhodnutí osobou k tomu oprávněnou a dále v pochybnostech o tom, že rozhodnutí touto oprávněnou osobou vůbec bylo vydáno (podepsáno) dříve, než bylo stěžovatelce doručeno.

K této námitce ze soudního a správního spisu vyplývá, že stěžovatelka v opravném prostředku ze dne 16. 8. 2002 podaném proti rozhodnutí žalovaného prosila Vrchní soud v Praze o podrobné projednání její žádosti o udělení statutu uprchlíka, neboť Ministerstvo vnitra nedokázalo vniknout do podstaty jejího problému. Dále uvedla, že se nemůže vrátit na Ukrajinu „v souvislosti s vysokou kriminální situací, ekonomickými problémy a také osobními“. Opravný prostředek byl Vrchnímu soudu předložen žalovaným společně s napadeným správním rozhodnutím, které je opatřeno podpisem ředitele odboru azylové a migrační politiky PhDr. T. H.. Ve správním spise je založeno jedno rozhodnutí rovněž jmenovaným podepsané a jedno rozhodnutí podepsané za správnost nečitelným podpisem. Z protokolu o seznámení stěžovatelky s obsahem rozhodnutí není zřejmé, že stěžovatelce bylo předáno rozhodnutí oprávněnou osobou nepodepsané. Stěžovatelka tedy v průběhu celého soudního řízení z tohoto hlediska rozhodnutí žalovaného nezpochybnila a nelze vycházet ani z jejího tvrzení, že se jedná o trvalou a neměnnou praxi žalovaného. Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že nedostatky podpisu rozhodnutí oprávněným pracovníkem se v azylových věcech vyskytují, ovšem nikoliv ve všech případech. Krajský soud tedy na základě žalobních námitek a obsahu soudního a správního spisu neměl důvodu předpokládat, že vyhotovení rozhodnutí, které stěžovatelka obdržela, neobsahovalo náležitost podpisu oprávněnou osobou ve smyslu § 47 odst. 6 a § 46 správního řádu a neměl důvod zkoumat, zda proto není napadené rozhodnutí nicotným.

Stěžovatelka však dále zpochybňuje, že k podpisu rozhodnutí oprávněným pracovníkem žalovaného nemohlo dojít před tím, než převzala rozhodnutí, a to z důvodu nemožnosti přesílání spisu mezi azylovým střediskem a žalovaným. K tomu ze spisu plyne, že poslední úkon před rozhodnutím byl v azylovém středisku proveden dne 7. 8. 2002, rozhodnutí bylo vydáno dne 10. 8. 2002 v Praze a předáno stěžovatelce bylo dne 15. 8. 2002 v azylovém středisku. Na základě těchto dat nemohl mít krajský soud, bez doložené žalobní námitky, pochybnost o možnosti řádného vydání rozhodnutí se všemi náležitostmi před jeho doručením stěžovatelce. Nelze proto vytýkat krajskému soudu, že nad rámec žalobních námitek nezkoumal a nevyslovil nicotnost rozhodnutí žalovaného.

Pokud tato tvrzení stěžovatelka uvádí jako kasační námitku, pak je třeba znovu zopakovat, že ani v kasačním řízení nebylo doloženo, že stěžovatelka obdržela rozhodnutí nepodepsané pracovníkem žalovaného oprávněného k vydání rozhodnutí. Navíc k otázce posouzení vady správního rozhodnutí spočívající v nedostatku podpisu oprávněnou osobou Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že absence podpisu oprávněné osoby nahrazená pouze otiskem úředního razítka a podpisem za odrážkou „za správnost“ nezakládá nicotnost, ale může sama o sobě založit pouze jeho nezákonnost. Nezákonnost pak musí být žalobcem namítána a soud váží její existenci a intenzitu. Nicotnost (neexistenci) správního aktu způsobují jen takové vady řízení, které mají za následek, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Může se jednat o vady spočívají například v rozhodování absolutně nekompetentním orgánem, rozhodování podle právního předpisu, který byl přede dnem rozhodnutí bez náhrady zrušen, či absolutní nedostatek zákonem předepsané formy. Vadu spočívající v nedostatku podpisu oprávněné osoby na vyhotovení rozhodnutí předaném účastníkovi řízení ovšem nelze pokládat za natolik intenzivní, aby mohla založit přímo nicotnost tohoto rozhodnutí. Za nicotné by toto rozhodnutí mohlo být považováno například tehdy, kdyby se posléze ukázalo, že absence podpisu oprávněné osoby odráží fakt, že toto rozhodnutí bylo vydáno zcela bez jejího vědomí. Rovněž stěžovatelkou uváděné hrozby plynoucí potenciálně z tohoto případného formálního pochybení žalovaného, například tvrzená možnost, že by ne zcela čitelně podepsaná osoba rozhodovala v dalším řízení jako soudce, by byly zcela zásadní, pokud by k nim opravdu došlo. Pak by mohly založit vadu rozsudku krajského soudu,

jež by byla oprávněně napadnutelná kasační stížností. V daném případě však naplnění takové hrozby není tvrzeno. Závěrem k této argumentaci v námitce je třeba znovu zopakovat, že tvrzení stěžovatelky o nedostatku podpisu na jí doručeném rozhodnutí nebylo doloženo, stejně tak jako z ničeho neplyne nedostatek její právní jistoty o obsahu a významu převzatého rozhodnut, proti němuž v zákonné lhůtě brojila opravným prostředkem. Nad rámec (a jen pro posouzení závažnosti případného pochybení spočívajícího v nedostatku podpisu na některých vyhotoveních rozhodnutí) lze podotknout, že sice současná právní úprava náležitostí správního rozhodnutí předpokládá podpis oprávněné osoby na každém jeho vyhotovení, zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, vstupující v účinnost dne 1. 1. 2006 již v § 69 odst. 1 upravuje možnost vyhotovení stejnopisu rozhodnutí s nahrazením podpisu oprávněné úřední osoby doložkou „za správnost vyhotovení“.

Kasační tvrzení o nemožnosti řádného vydání rozhodnutí před jeho doručením není potvrzeno obsahem správního spisu a je pouhou spekulací, o níž nelze opřít závěr o nicotnosti správního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud tak neshledal naplnění kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nesprávnost posouzení právní otázky soudem stěžovatelka spatřuje v tom, že soud činil závěry na základě vlastní znalosti polského práva a s tím spojuje i námitku nedostatku skutkových zjištění žalovaného spočívající v rozhodování na základě neúčinných polských předpisů, když tento nedostatek soud seznal, ale nepřihlédl k němu přesto, že mohl mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí.

K tomu ze spisu vyplývá, že stěžovatelka v žádosti o azyl uvedla, že se nechce vrátit zpět na Ukrajinu, neboť jí bývalý manžel vzal syna a nechce jí ho půjčovat. Má nemocnou matku a nemá možnost vydělat peníze. Do České republiky, kde chce pracovat, přicestovala přes Polsko. Tyto důvody uvedla i ve vlastnoručně psané žádosti. Do protokolu o pohovoru ze dne 7. 8. 2002 upřesnila, že na Ukrajině nemá práci, nemá tam kde žít. Jako důvod odchodu z Ukrajiny uvedla výslovně, že jde o důvody ekonomické a navíc vyhrožování ze strany manžela, pokud by požadovala, aby jejich syn žil s ní. Popsala cestu z Ukrajiny přes Polsko, kde jí nic nebránilo požádat o azyl, ovšem nechtěla tam o něj žádat, protože tam jako dítě žila 5 let a v České republice (kde již v minulosti pobývala 3 roky) se jí líbí více a může tu vydělat peníze. Žalovaný rozhodnutím z 10. 8. 2002 její žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu s odůvodněním, že žadatelka přichází ze státu považovaného za třetí bezpečnou zemi. Při posouzení Polska hodnotil skutečnost přistoupení Polska k Úmluvě o právním postavení uprchlíků z r. 1951 a Protokolu z r. 1967 a z cizineckého zákona platného v Polsku od 27. 12. 1997. Poukázal na úpravu azylového řízení v Polsku zajišťující soudní přezkum a na skutečnost, že osoby vrácené do Polska v rámci readmisního řízení mají možnost o azyl požádat. Pokud tedy žalovaný současně neudělil žalobkyni azyl podle § 13, 14 zákona o azylu, učinil tak nadbytečně, jak již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud (srovnej např. rozhodnutí zveřejněné pod č. 244/2004 Sb. NSS).

Z uvedeného plyne, že stěžovatelka v průběhu správního řízení neuváděla žádné azylově relevantní důvody, což je nerozhodné, neboť za situace, kdy žadatel přichází ze třetí bezpečné země, není třeba vůbec tvrzené důvody vážit. Tyto důvody také bylo možno přezkoumávat soudem na základě žalobní námitky.

Podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Podle § 2 odst. 2 zákona o azylu se bezpečnou třetí zemí rozumí stát jiný než stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém cizinec pobýval před vstupem na území a do kterého se může tento cizinec vrátit a požádat o udělení postavení uprchlíka podle mezinárodní smlouvy, aniž by byl vystaven pronásledování, mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu. Stát není bezpečnou třetí zemí, pokud na něj lze vztáhnout překážky vycestování podle § 91. Nejvyšší správní soud také již v rozhodnutí ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 - 46 (zveřejněno pod č. 18/2003 Sb. NSS) vyslovil, že *subjektivní právo na azyl je právem na nezbytnou ochranu před pronásledováním v zemi původu, nikoliv však právem vybrat si zemi ve které žadatel o azyl bude chtít toto své právo uplatnit.*

Na splnění těchto předpokladů stálo rozhodnutí žalovaného, k tomu směřovalo jím provedené dokazování. Stěžovatelka však opravným prostředkem nebrojila proti tomu, že Polsko bylo nesprávně posouzeno jako třetí bezpečná země nebo že z něho nepřichází nebo že se do něho bez nebezpečí pro svou osobu nemůže vrátit. Žádala jen o opětovné posouzení svých věcných důvodů, v nichž spatřovala zřejmě důvody azylově relevantní.

Podle § 76 odst. 2 s. ř. s. je soud povinen, ale i oprávněn zkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních důvodů. Krajský soud však, zřejmě v rámci úvahy o přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, zkoumal důvody tohoto rozhodnutí; přičemž přihlížel i ke skutečnosti, že nelze předpokládat dostatečnou znalost azylových předpisů u žadatele o azyl a tedy předpokládat žalobní námitku konkrétně proti užité právní úpravě směřující. Přitom označil veškerá skutková zjištění za dostatečná, pouze při hodnocení Polska jako bezpečné země zmínil novelu polského cizineckého zákona účinnou již v době, kdy žadatelka o azyl mohla podle žalovaného o azyl v Polsku žádat, a s tím, že je pro žadatele příznivější, než byla právní úprava, podle níž situaci hodnotil žalovaný.

Stěžovatelka zde krajskému soudu vytýká nedostatek dokazování i způsob hodnocení zjištěného nedostatku správního rozhodnutí.

Podle § 77 odst. 2 s. ř. s. soud může zopakovat nebo doplnit důkazy, provedené správním orgánem a toto dokazování se provádí podle odst. 1 téhož ustanovení při jednání. Podrobnější úpravu dokazování soudní řád správní neobsahuje a podle § 64 je třeba přiměřeně vycházet z občanského soudního řádu. Podle § 121 o. s. ř. není třeba dokazovat skutečnosti obecně známé nebo soudu známé z jeho úřední činnosti, jakož i právní předpisy uveřejněné nebo oznámené ve Sbírce zákonů České republiky. Krajský soud při argumentaci polskou právní úpravou nevycházel z toho, že se jedná o právní předpis, který není třeba dokazovat, ale že znalost právní úpravy azylového řízení vyplývá z jeho úřední činnosti, tedy že jde o „skutečnost soudu známou z jeho činnosti“. Nelze jistě vyloučit u soudu rozhodujícího ve věcech azylových znalost azylových předpisů země, přes kterou řada žadatelů o azyl přichází. Otázkou je, zda tuto znalost lze podřadit pod skutečnosti soudu známé z jeho činnosti, či zda touto cizí právní úpravou měl být proveden důkaz. Občanský soudní řád vylučuje z dokazování právní předpisy České republiky řádně zveřejněné. To však neznamená, že cizí právo je třeba dokazovat. Obecně právo nemůže být předmětem dokazování v pravém slova smyslu, když v důkazním řízení se dokazují jen skutečnosti účastníky tvrzené nebo v řízení jinak vyšlé najevo. Z toho plyne, že soud může znalost cizího

práva získat i jinak (k tomu srovnej komentář občanského soudního řádu 6. vydání Bureš/Drápal/Krčmář/Mazanec, C. H. Beck 2003). Nejvyšší správní soud je tak názoru, že soud může užít znalost azylových předpisů jiné země jako skutečnost jemu známou ze své činnosti. Pokud jde o správnost užitých předpisů, nevznáší stěžovatelka žádnou námitku. Pochybení Nejvyšší správní soud neshledal ani v tom, jak krajský soud hodnotil skutečnost, že důvody rozhodnutí žalovaného se opíraly mj. o právní úpravu azylového řízení v Polsku neodpovídající rozhodné době. Krajský soud vycházel z názoru, že se jedná o pochybení, ale že nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť pro hodnocení podmínek vydaného rozhodnutí, tedy pro hodnocení Polska jako bezpečné země, nemá nová právní úprava jiný význam, než úprava užitá správním orgánem (naopak nová právní úprava je pro žadatele o azyl dokonce příznivější). Podle § 78 odst. 1 s. ř. s. soud zruší rozhodnutí správního orgánu je-li žaloba důvodná, a to v případě nezákonnosti rozhodnutí nebo vad řízení. O důvodnosti žalobních námitek v daném případě vůbec mluvit nelze. Intenzita zjištěných vad je na úvaze soudu, když jistě ne každé porušení zákonnosti či vada řízení musí nutně vést ke zrušení správního rozhodnutí. Ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. považuje za důvod kasační námitky vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, **a pro tuto důvodně vytýkanou vadu** soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgán pro nesrozumitelnost. I zde je třeba poukázat na obsah žaloby vady tohoto druhu nezmiňující. K naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak dojít nemohlo, pokud by Nejvyšší správní soud vážil možnost kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., způsob hodnocení není vadou, která by činila napadený rozsudek nezákonným. Pokud jde o posouzení právní otázky soudem, pak z již uvedeného rovněž plyne, že žalovaný podmínky pro zamítnutí žádosti podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu posoudil v souladu s podmínkami tohoto zákona. Nebylo proto shledáno ani naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. května 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu